

CHRISTINE ÉS MADELEINE FÉRET-FLEURY

ATLANTISZ

1. Az örökös nő

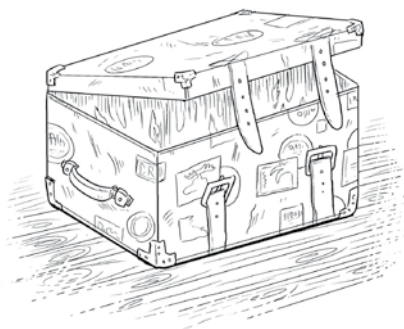
Christine és Madeleine Féret-Fleury

ATLANTISZ

1. AZ ÖRÖKÖSNŐ

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2010

Párizs, 1863. november

– Adel! Gyere ide, de tüstént! Parancsolom, megértetted, pa-ran-cso-lom! Azonnal bújj elő a rejtekhelyedről, különben...

Hosszúcsőr kisasszony éles rikácsolása egy pillanatra abbamaradt, mintha csak a vén csoroszlyának hirtelenjében nem jutott volna eszébe, milyen büntetéssel sújthatná fegyelmezetlen növendékét. Pedig a Szent Fredegunda árvaház igazgatóhelyettese amúgy cseppet sem volt híján a találékonyságnak ezen a téren. Sőt fenyítés dolgában olyan ravasz, olyan módszereken kegyetlen ötletekkel rukkolt elő, hogy a gyerekek, akiknek az a szerencsétlen sors jutott osztályrészükül, hogy a Venpisi utca 8-as számú ház komor és nyirkos

falai között éljenek, riadt verébrajként rebbentek szét a közeledtére. Sajnos túl messzire nem futhattak előre, s ha valaki főbenjáró bűnt követett el (például panaszkodni merészelt a hitvány táplálék miatt, futkározott a folyosón, netalántán arra vetemedett, hogy némi friss levegő reményében kihajolt az ablakon), az egykettőre valamelyik mosókonyhába zárva találta magát, ahol csak egy rakás koszos zokni volt minden társasága, vagy rosszabb esetben egy vasvonalzón kellett térdepelnie megalázó és fájdalmas testtartásban. S ez még nevetséges csekélység volt ahhoz képest, hogy az alatt a két óra alatt, amit a matróna elegendőnek ítélt arra, hogy a lázadó szellemű gyermekből minden rossz szándékot kipurgáljon, egy hangzatos címet viselő könyvecskéből olvastak fel neki. *Az árvák neveléséről, valamint az öröklődésből és a rossz példákból fakadó jellemhibák kiküszöbölésének leghatásosabb módszereiről* című iromány J. M. Harragos, a Szent Fredegunda intézet alapítójának, s egyben jótevőjének alkotása volt. Harragos úr már jó néhány esztendeje jobblétre szenderült, elvei azonban sajnálatos módon túléltek. Unokája, J. E. Harragos, Hosszúcsőr kisaszszony fáradhatatlan segédletével éjjel-nappal ügyelt rá, hogy tiszteletben tartsák őket.

– Adel!

A fenyegető hang befúrta magát a lépcsőházba, és a vizeletsárga falokról visszaverődve felhatolt az árvaház utolsó szintjére, a tető alá. Ott, a hosszú, poros és

huzatos padláson tárolták a gondozottak „anyagi javait”, pontosabban azt, ami Harragos úr és a lelkének sötétebbik felét megtestesítő Hosszúcsőr kisasszony mohósága után még megmaradt belőlük.

Ide bújtt Adel ezen a novemberi délutánon.

– Adel!

Egy viharvert utazóláda fedele lecsapódott, és a légy-piszokkal pöttyözött tetőablakon át beszűrődő gyér fényben egy vörös fej emelkedett fel. Adel ruhája felső részéről lesöpörte a vakolatdarabkákat meg a pókhálókát, és vállat vont.

– A vén szipirtyó ide úgysem tud feljönni – szólalt meg fennhangon. – Túl fárasztó lenne neki. Megpróbálja előkeríteni Freddie-t, és őt küldi majd, hogy kerítsen elő. Csakhogy Freddie még nem jött vissza, így bőven van időm.

Freddie, a konyhás fiú, halért ment. Adel negyed-órával korábban látta, ahogy kosárral a karján kilépett a nagykapun. Minden pénteken elbaktatott az Aprószentek piacra, akkor, amikor a tejesek, hentesek és más árusok már éppen szedelőzködni kezdtek. Ilyenkor olcsón, vagy éppen teljesen ingyen jutott hozzá egy-egy kosár fonnyadt salátához, néhány kiló ragyas héjú krumplihoz, pár zacskó zsizsikes babhoz és néhány darabka hitvány húshoz, amiből a szakácsnő íztelen, zsíros ragut kotyvasztott. A hal még ezeknél is rosszabb volt, a szagát semmivel nem lehetett elnyomni.

„A ma esti menü rotyyantott rája salátapempővel” – gondolta a kislány, a padlás poros padlóján térdelve. – „Vagy inkább rothasztott rája... Kénytelen leszek valahonnan egy kenyérhéjat keríteni, ha nem akarok éhen veszni.”

Felemelte a fejét, és a tetőablakon át az égre pillantott. Hiába keresgélte volna, hol áll a nap, ugyanis szakadt az eső, és a párizsi háztetők felett szürke, kövér felhők gomolyogtak. Adel azonban, bár órája nem volt, a fényből bármelyik napszakban vagy évszakban meg tudta állapítani, hogy mennyi az idő.

„Négy óra van, vagy legalábbis akörül” – vélekedett. – „A szakácsnő hamarosan átmegy a házmesternéhez bedobni egy kis »kontyalávalót«, ahogy mondani szokta. Ez a két nőszemély minden áldott nap összejön, és alaposan becsicscent. Borzalom! Élise pedig kihasználja az alkalmat, és kioson, hogy találkozzék a jegyesével, aki minden pénteken a sarkon várja. Élise azt hiszi, senki nem tud róla, de az a szegény fiú annyira feltűnő a szemébe húzott kalapjával meg az újságjával! Szétnyitva tartja az arca előtt, mintha attól láthatatlanná tudna válni. Nevetséges. Ha közben legalább elolvasna néhány cikket, de a fejemet teszem rá, hogy le sem veszi a szemét az árvaház kapujáról. Fogalmam sincs, mit eszik Élise-en, aki rettentő szutykos, és kesze-kusza fogai vannak. Szörnyű, hogy mennyire elvakítja az embereket a szerelem! Azon gondolkozom..., de nem, semmi.”

Mindenesetre a szolgáló pénteki kiruccanásaikor a konyha egy rövid időre felügyelet nélkül maradt. Épp elég ideig ahhoz, hogy besurranjon, és elcsenjen egy darabka sajtot, ami a tanárok asztalára volt félretéve, egy kis sonkahéjat, vagy uram bocsá' – mennyei, de sajnos igen ritka élvezetként – egy szelet brióst.

„Lemegyek” – határozta el Adel.

Honnan is tudhatta volna, hogy egész életére kihátással lesz a következő pillanat? Ha akkor rögtön ott hagyta volna a padlást, mint ahogy azt eltervezte, minden másképp alakult volna. Talán varrónő lett volna belőle. Ha nem kapta volna meg ezt az esélyt, a sorsa hasonlított volna a Szent Fredegunda intézet összes régi neveltjének sorsához: elszegődött volna konyhalánynak vagy mindenes cselédnek, és egész életét szeneskannák telepakolásával és éjjeliedények kiürítésével töltötte volna. Már napfelkelte előtt talpon lett volna, hogy késő estig robotoljon éhbérért. Lehet, hogy egy fiatalember – egy szerelmes hódoló, abból a fajtából, amelyet most a kislány annyira nevetségesnek talált – várt volna rá az utcasarkon, egy szétnyitott újság mögé rejtőzve... de ez más történet – vagyis inkább az lett volna.

A másodperc törtrészéig ennek a jövőnek az árnya lebegett fölötte. Odakinn az eső még jobban rázendített, a szél úgy süvített a palatetők fölött, mintha a világ összes elszalasztott lehetőségét siratná. Adel kopott bőrrrel bevont, színehagyott címkékkel teleragasztgatott,

foszladozó vörös bársonybélésű ládájának a fedele szép lassan lecsukódott.

És a Sors ez egyszer kegyesen viselkedett, elfordította a tekintét, és átadta helyét a Kalandnak.

Adel ruhájának az ujja becsípődött a ládába.

Reccsenés hallatszott, mire a kislány kifakadt: olyan tehetségesen tudott káromkodni, mint az árvaház ablakai alatt naponta elhaladó kocsisok; e népség alpári ihlete kétségkívül jobban megragadta Adel figyelmét, mint a számtan- vagy erkölcstanórák.

A másik kezével felemelte a fedelet. A ládából porfelhő szállt ki, ami a kislányt sorozatos tüsszentésre ingerelte. A vörös bársonybélés egy jókora darabon levált a rögzítésére hivatott rozsdás szögekről, és ernyedten fityegett Adel szerény javai felett. Volt ott egy molyrágta strucc tollal díszített öreg bársonykalap, egy bekerezett fénykép a szüleiről, egy iránytű horpadt réztokban, meg egy bőrrrel bevont, vaskos füzet, amely szorosan össze volt szíjazva, hogy a belecsúsztatott, apró, dőlt betűkkel teleírt lapok ki ne potyogjanak belőle. A kalap valaha Adel édesanyjáé volt; a kislány olykor az arcához szorította, s ilyenkor mintha a parfümjének az illatát érezte volna rajta. Oly kevés ideig ismerte az anyukáját, akit annyira imádott! Az iránytűt apja kabalaként őrizte: vele volt első expedíciója során, amit a Gibraltári-szorosba vezetett, Herkules legendás oszlopaihoz. Noha az iránytű – titokzatos körülmények hatására – soha többé nem tudta már jelezni az északi

irányt, Adel apja nem volt hajlandó megválni tőle. Ez az egyetlen tárgy maradt utána abban a norvég partok menti fogadóban, ahonnan elindult, amikor nyoma vészett. Az ügyben nyomozó rendőrök az éjjeliszekevényén találták meg. Pullman professzorról és bájos ifjú hitveséről többé senki nem hallott. A tenger nem vetette ki a testüket, ahogy azét a halászét sem, aki ismeretlen úti céljuk felé kísérte őket. Lányuk, akinek egyetlen élő rokona sem volt, árvaházba került. Akkor nyolcesztendő volt, és az utóbbi öt, végtelenül hosszú évben életét a varrás robotja és az intézet folyosóinak söprögetése töltötte ki. A kimerítő és unalmas taposómalmot időnként egy-egy hevenyészett tanóra szakította meg, melyet az igazgató ismerősei tartottak, akiket a zsugori Harragos úr gyakran elfelejtett kifizetni.

Az egyetlen dolog, ami miatt Adel el bírta viselni az ittlétet, a padlás volt. A padlás lett az ő titkos kertje, menedéke. Igaz, hogy a víz becsurgott a tető réseiben, télen didergett, nyáron meg majd megfulladt fenn az ember, viszont ide soha senki nem jött fel, leszámítva Freddie-t, aki hébe-hóba felkapaszkodott, egy-egy láda, bőrönd vagy vászonbatyu súlya alatt görnyedezve. A padláson egy régi, jobb élet emlékei halmozódtak: tönkrement játékok, kifakult dagerrotípiák, amelyeken muszlinruhás ifjú hölgyeket átkaroló bajuszos urak feszítettek, selyempapírba bugyolált aprócska réklik, és néha még könyvek is. Mindent, ami bármily csekély értékkel bírhatott a gondjaikra bízottak csomagjában,

az igazgatóság elkobzott. Még a szótárak, atlaszok, képes- és imakönyvek is azonnal a szomszédos utcában lakó ócskáshoz vándoroltak, a keresztelői medálokkal, a névvel ellátott, vésett ezüstserlegekkel és egyéb mütyürökkel együtt. Olykor azonban egy-egy rongyos vagy hiányos kötet megszabadult Hosszúcsőr kisaszszony horgas ujjai közül, Adel legnagyobb örömére, aki válogatás nélkül falta a regényeket, értekezéseket és tankönyveket, különösen, ha csillagászatról vagy távoli utazásokról esett szó bennük. Ily módon egy sereg – többé-kevésbé fantazmagorikus – ismeretre tett szert, fejlődött a képzelete, de mindenekelőtt megtanulta – bár ez még nem igazán tudatosult benne –, hogy azoknak az embereknek, akik testét a Venpisi utcai odú falai közé zárták, a szelleme felett semmi hatalmuk nincs.

E pillanatban azonban a kislány a legcsekélyebb figyelmet sem tulajdonította a *Nagy felfedezések* 3. kötetének, egy fedőlapját vesztett, nyolcadrét alakú könyvnek, melynek lapjait már megrágták a patkányok, s amit Adel a ládája egyik sarkába tett, hogy alkalomadtán majd folytathassa az olvasását. Apja iránytűje is hidegen hagyta, amely tompán csillogott a félhomályban: a kislány a láda fedelét bámulta, ami csupaszon bukkant elő a leszakadt bélés alól.

Az összekarcolt fára egy tárgy volt erősítve. A vászpos vászonba csomagolt valamit több szövetcsík tartotta a helyén.

Adel szíve gyorsabban kezdett verni. Ez a kis csomag biztosan különösen értékes, ha már egyszer ilyen nagy gonddal rejtették el. Vajon ki tehette oda? Az édesapja? Vagy az anyja? Más semmiképpen nem lehetett: a ládát Pullman professzor méretre készítette, még maga rajzolta vázlatot is vitt róla a mesternek. Adel jól emlékezett arra a napra: ő is elkísérte az apját, jól bebugyolálva piros kis télikabátjába, aminek a nyakát fehér prém szegélyezte. Havazott. A Pont Neuf felett vidáman táncoltak a hópelyhek. Útközben apja vett neki egy zacskó sült gesztenyét...

A kislány ügyetlenül lefejtette a beragasztózott taftcsíkokat, és kezébe vette a tárgyat. Kis mérete ellenére súlyosan nehezedett a tenyerébe.

„Mi a csuda lehet ez? Egy drágakő? Egy parányi gépezet? Egy...”

– Adel! Tudom, hogy fenn vagy...

A kislány talpra szökkent. Ez már Freddie hangja volt! A padlásajtó mögött csoszogó léptek közeledtek. A padló megreccsent. Egyetlenegy koppantás hallatszott az ajtón.

– Figyelj... Semmi kedvem bújócskát játszani veled ebben a patkányfészekben. Ha most tüstént lejössz, majd azt mondom Hosszúcsőr mamának, hogy nem találta-lak... te meg... te meg azt mesélsz be neki, amit akarsz.

A fiú felvihogott.

– Mondjuk, hogy hascsikarásod volt.

Aztán sóhajtott egyet.

– Ahogy akarod. De aztán ne mondd nekem, hogy nem figyelmeztettek!

Adel gyorsan a ruhája zsebébe csúsztatta zsákmányát. Majd később megnézi, mi van a csomagban. Pillanatnyilag az a legfontosabb, hogy elkerülje az igazgatóhelyettes haragját. Ami nem lesz egyszerű feladat.

Felállt, lerázta a szoknyáját, és óvatosan kinyitotta az ajtót. Kifülett: Freddie már lement, a lépcsőház üres volt. Olyan csendben, akár egy árnyék, felkapaszkodott a korlátra, és lecsúszott rajta. Elnyelte a nagy épület homálya.

Meillant-i erdő, 1453 ősze

Az asszony száraz gallyakat gyűjtögetett az erdőszélen, amikor egyszer csak lángba borult az ég.

Földre vetette magát, arcát a vastag levélszőnyegbe fúrta, amely még nedves volt a nemrég hullott esőtől. Az avar kesernyés íze a torkába hatolt, arcát és durva vászonfőkötője alól kicsüngő haját fekete sár mocskolta be. Vergődve kúszott arrébb, egy bokor alatt keresve menedéket. Bekövetkezett hát, amit a régi próféciák megjövendöltek: az isteni harag vilámként sújtott le a bűnösökre. A kiválasztott áldozatokat a tűz fogja elemészteni. De miért éppen ő?

Hát mi rosszat követett el? Hiszen csak egy szegény parasztasszony volt, aki éjt nappallá téve sokszor étlen-szomjan robotolt, és szó nélkül tűrte a szitkokat és ütlegeket. Igaz, nem szívelte a szomszédasszonyát, a nagypofájú Gersende-t, aki mindenkiből gúnyt űzött, és tarlószedéskor mindig a legjobb részt kaparintotta meg magának. És jó, néha csapdákat is állított, amivel elcsaklizott néhány apróvadat a földesúr orra elől, vagy mogyorót meg gyümölcsöt szedett az erdejében. De hát ilyen nagy büntetést érdemel ezért? Azt szokták mondani, hogy az Úr útjai kifürkészhetetlenek, és ez bizonyára így is van. Zokogástól elszorult torokkal elmormolt egy imát, és várta a halált.

De nem történt semmi. A gesztenyeligetre újra csönd telepedett. Az asszony riadtan felkönyökölt, és körülnézett. Néhány ölnyivel arrébb megnyílt a föld: a szerteszt hányt göröngyök között sötétvörös seb lüktetett, mintha valami szörnyűséges hóhér kitépte volna egy óriás szívét a mellkasából, és odahajította volna.

Pokoli félelmében az asszony már éppen újra kiáltásra nyitotta a száját, amikor egy kéz nehezedett a vállára. A nő sebzett vadként felnyögött, és menekülni próbált. A pruszkija egyik uja elszakadt, fedetlenül hagyva véraláfutásokkal tarkított sápadt bőrét. Csakhogy a férfi – vagy a démon, mert az volt, bizonyosan, meg mert volna rá esküdni! – erős marokkal tartotta.

– Maradj nyugton! – szólt rá ellentmondást nem tűrő hangon. – Nem foglak bántani.

Az asszony azonban nem hallgatott rá, és úgy vonaglott, akár a kígyó. Egyetlen dolog járt a fejében: menekülni.

A férfi elkáromkodta magát.

– A dögvész essen már beléd, ostoba némbér! Úgy tekeregsz, akár a földigiliszta. Egy angolnát könnyebb lenne hurokkal elkapni.

Aztán még jobban felemelte a hangját.

– Meg ne moccanj többet, te átkozott szutyokfészek, mert eleven megnyúzlak!

Az asszony a félelemtől szinte esztét veszítve, zihálva megmerevedett, és várta, hogy záporozni kezdjenek rá az ütések.

– No, így már mindjárt más – morogta a férfi. – Figyelj rám: hagylak elmenni, de előbb...

Az alamizsnás tarsolyából előkotort néhány pénzdarabot, és a nő kezébe csúsztatta.

– Tessék, ebből egész télen lesz mit ennie a családodnak. De egy feltétellel adom, hallod? Hallod, te ostoba paraszt?

Az asszony felnyűszített.

– Soha senkinek nem beszélhetsz arról, amit ma este itt láttál. Egyébként meg... nem is láttál semmit. Semmit, megértetted?

Durván megrázta a nőt, akinek csodával határos módon sikerült kinyögnie:

– Semmit, uram... Nem láttam semmit.
– Nagyszerű. Alapjában véve nem is vagy olyan buta. De ne hidd, hogy rászedhetsz! Meg fogom tudni, ha kinyitod a szád...

A férfi sokat sejtetően elhallgatott.

– ...és megkereslek. És akkor az ég irgalmazzon neked, mert a kárhozottak szenvedése semmiség ahhoz képest, amit neked kell majd kiállnod! Most pedig lódulj! Indulj haza, a vackodba!

Gorombán felemelte, és lódított rajta egyet, a tanyára irányába, aminek a fénye úgy fél mérföldről pislákkolt. Az asszony megbotlott, négykézláb előre esett, de azonnal talpra szökkent, mint a macska, és elinalt.

A magára maradt férfi – aki finom posztóból készült zekéjéből és szép bőrcsizmájából ítélve lovag vagy gazdag városi polgár lehetett – közelebb lépett a füstölgő meteorkőhöz. Köpönyege egyik szárnyát felemelte, beleburkolózott, és felnézett az égre. A horizonton esőtől dagadozó súlyos felhők tornyosultak.

„Pompás” – gondolta. – „Pont kapóra jön egy jó kis zápor. Karnyújtásnyira van a gazdagság. Már csak várnom kell egy kicsit...”

*Bourges városa,
Mindenszentek éjszakája,
az Úr 1453. esztendejében*

A férfi óvatos léptekkel haladt a sikátorban. A furcsa formájú házak körvonalai feketén rajzolódtak ki az éjszakai égbolt háttére előtt, talpa alatt a szalma zizzenése nyugtalanító visszhangot vert. Bő köpönyegébe burkolózva, melynek csuklyája elrejtette arcát a kíváncsi tekintetek elől, egy csomagot szorított magához, amely minden bizonnyal értékes holmit tartalmazhatott, ugyanis a szövegeten át, amelybe be volt bugyolálva, szüntelenül tapogatta, és minduntalan gyanakvó pillantással tekintetett körbe. De senki nem leskelődött utána: ezen a mindenszenteki éjszakán a külváros lakói behúzódtak rozzant viskóikba, soványka tűzük mellé.

Egy még a többenél is sötétebb keresztutca sarkán a férfi megtorpant. Tíz lépéssel távolabb egy nyomorúságos építmény magasodott: a homlokzata megrepedezett, a mohalepte tető közepén mintha behorpadt volna. Az ablakba feszített olajos pergamén mögött különös kékes fény derengett.

„Ez lesz az” – gondolta a férfi.

Az alkimista háza. Mindenki csak suttogva emlegette: azt rebesgették az öregről, hogy a világ minden hatalmassága megfordult már nála, sőt, hogy a bölcsek követ is megtalálta. Lehet, hogy épp a kő árasztotta ezt a fényt? Az alkimista bizonyára most is valami förtelmes kísérleten ügyködik. Az utazó megborzongott, de erőt vett magán, közelebb lépett az ajtóhoz, és bekopogott. Odabenn semmi nem mozgott. Újra kopogott. Semmi válasz. Már éppen csalódottan készült sarkon fordulni, amikor éles kiáltás törte meg az éjszaka csendjét:

– Ki merészel zavarni ilyen kései órán?

– Valaki, akinek ajánlata van az ön számára... olyan ajánlata, amit biztosan nem fog visszautasítani – felelte az idegen, minden bátorságát összeszedve.

Az ajtó kinyílt, és a hóra fénycsík vetült.

A ház belülről még kisebbnek tűnt. A hátsó fal mellett lyukas szalmazsák hevert a padlón. Az egyik sötét sarokban, egy rozoga asztalon sajtár, vájdling és fazék állt. E hitvány tárgyak mellett üvegcsék sorakoztak, a bennük levő folyadék orrfacsaró bűzt árasztva füstölgött, és gusztustalan hab bugyogott fel belőle. A férfi meg sem várta, hogy hellyel kínálják, azonnal letelepedett egy billegő hokedlire, kicsomagolta a meteordarabot, és az öreg felé nyújtotta.

– Ön, aki tudós ember, alighanem tudja, miféle kő ez. Vagy tévedek?

Az alkimista hosszú ujjával végigsimította a feketé követ.

– Nem. Azt hiszem, tudom... – suttogta.

– Én meg azt hiszem, hogy önnek szüksége van rá – folytatta a kereskedő, és otrombán felnevetett.

– Még a lelkét is eladná az ördögnek, csak hogy a magáé lehessen!

Az öreg felemelte a szemét a kőről, és sunyi pillantást vetett a férfira.

– Így igaz.

– Akkor térjünk rá az üzletre, ha ön is úgy akarja. Mennyit ajánl érte?

– Ötven aranytallért.

– Ez a kő annál jóval többet ér, és ezt ön is tudja – csattant fel a férfi. – Ezekben a földre hullott csilagokban hatalmas erő rejtőzik. Ne próbáljon meg rászedni! Ezer tallér, vagy már itt sem vagyok. Van épp elég olyan ember ebben a királyságban, aki boldogan köt majd velem üzletet.

Úgy tett, mint aki indulni készül, és kinyújtotta a kezét a kő felé. Az öreg görcsösen megmarkolta a kincset, ami után annyira sóvárgott.

– Hát, legyen! – mondta vonakodva. – Megadom...

Lehajtotta a fejét. Lila erekkel átszőtt súlyos szemhéja elrejtette a tekintetét.

– Megadom azt az árat, amit a szolgálataért megérdemel.

Az alkimista egy kis szekrényhez lépett, kinyitotta, elővett belőle egy bőrrerszényt, és az asztalra hajtotta. Fémpénzek csendülése hallatszott.

– Tudtam, hogy jönni fog: minden meg van írva a csillagokban, az életünk éppúgy, mint a halálunk.

Ajkán alig észrevehető mosoly suhant át.

– Megszámolhatja. Ezer tallér van benne.

A kereskedő nagyúri mozdulattal utasította vissza.

– Nem akarom megsérteni azzal, hogy...

– Akkor igyunk egyet, hogy megpecsételjük az egyezségünket! – vágott a szavába az öreg.

Visszafordult a szekrényhez, és kivett belőle két poharat meg egy kancsó bort.

– Az egyik... ügyfelemnek szőlőskertje van Reuillyben – mondta. – Pompás bort termel. Még a püspök is mindig vesz belőle egy hordóval Szent Vince-napkor.

A vénember furcsa rajzolatú gyűrűt viselt a bal kezén. Miközben beszélt, megnyomta a foglalatot, a kő előrebillent, s fekete por hullott alóla a látogató italába. A férfi semmit nem vett észre belőle. Felszabadultan élvezte a tűz melegét, örvendezett, hogy sikerült lebonyolítania az ügyletet. Milyen könnyen ment! Nagyobb ellenállásra számított. Megragadta a poharát, a magasba emelte, és kedélyesen azt harsogta:

– Koccintsunk, igyunk egymás egészségére, mert mire megvirrad, már mindketten a magunk útját járjuk!

– Igaza van... – bólintott az alkimista. – Mindketten a magunk útját.

Az utazó egy hajtásra felhörpintette a borát.

„Ahhoz képest, hogy a püspök is ezt issza, elég savanyú” – gondolta. – „No, de egye csuda! Ez a vén bolond is hazudik, mint minden magafajta. Kicsit égni fog a gyomrom, és kész. Abból az aranyból, ami ebben az erszényben van, a birodalom legfinomabb nedűit vehetem majd meg magamnak. És a legszebb szajhákat.”

Felállt, elköszönt az öregtől, és kilépett az utcára. Enyhén szédelgett, és vasas ízt érzett a szájában. Kiköpött a hóra, és megtörölte gyöngyöző homlokát.

„Nem érzem valami jól magam... ettől az átkozott lórétől forrong az egész bensőm!”

A köpönyege alatt megtapogatta az erszényt. Hirtelen kétség fogta el, lázas mozdulattal meglátította a zsinórt, és belemarkolt a hidegen csendülő aranyakba. Megragadott egyet, a szájához emelte és beleharapott.

„A sátánfajzat!”

A vékony aranyréteg alatt a pénzérme ólomból volt!

„Ez a pokolra való alkimista szépen átejtett... De megfizet érte!”

A kereskedőnek azonban már arra sem volt ideje, hogy még egy lépést tegyen: a beléhasító heves fájdalomtól kétrét görnyedt, a hamis aranyakkal

teli zacskó kicsúszott a kezéből. S miközben Bourges városa felett hollók kezdtek körözni, a férfi a hóba roskadt.

Holtan.

CHRISTINE ÉS MADELEINE FÉRET-FLEURY

ATLANTISZ

1. Az örökös nő

A tizenhárom éves Adel Pullman öt éve él egy sivár párizsi árvaházban.

Azóta, amióta a szüleinek nyoma veszett.

Egyetlen menedéke a padlás, ahol egy ütött-kopott utazóládában
őrzi a szüleitől maradt néhány emléket, köztük édesapja érthetetlen
feljegyzésekkel teli noteszét. Egy napon a láda titkos rekeszében különös

tárgyra bukkan: egy bűvös erejű medálra,
mely a legváratlanabb pillanatokban egy másik világba röptí.

Van-e valami köze ennek a medálnak Atlantiszhoz,
az elsüllyedt kontinenshez,
amely után Pullman professzor kutatott, amikor eltűnt?

Adel egyedül vág neki a nyomozásnak.

Egyedül? Nem egészen.

Egy titokzatos, sötét alak mindenütt a nyomában jár...

EGY IFJÚ HŐSNŐ
EGY MÍTOSZ AZ IDŐK MÉLYÉRŐL
EGY FANTASZTIKUS NYOMOZÁS

Mindenkinek, aki szereti az izgalmas kalandokat!

PULLMAN PROFESSZOR
MEGFEJTETTE VOLNA
ATLANTISZ REJTÉLYÉT?
A NOTESZ – AMIT TE IS
MEGTALÁLSZ A FELHAJTHATÓ
FÜL ALATT – TALÁN VÁLASZT AD
A KÉRDÉSRE.

2 699 Ft

ISBN 978 963 245 245 6

9 789632 452456